



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 430/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Máriou Bellákovou, Nemčianska cesta 95, Nemce, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 28T/5/2023 z 15. mája 2025 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/86/2025 z 27. mája 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada zrušiť napadnuté uznesenia, priznať primerané finančné zadosťučinenie (30 000 eur od okresného súdu a 60 000 eur od krajského súdu) a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal 7. februára 2023 na sťažovateľa obžalobu pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. c) a d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona a pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a), c) a d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol v predmetnej trestnej veci stíhaný väzobne z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom lehota jeho väzby začala plynúť 23. augusta 2022 o 12.25 h a trvala nepretržite do 18. júla 2025, keď bol sťažovateľ prepustený z väzby po tom, ako ústavný súd

v náleze č. k. III. ÚS 319/2025-31 zo 17. júla 2025 konštatoval porušenie jeho práv a vydal príkaz na jeho prepustenie.

4. Sťažovateľ opakovane žiadal o prepustenie z väzby, naposledy žiadosťou doručenou okresnému súdu 2. mája 2025. Napadnutým uznesením okresný súd žiadosť sťažovateľa zamietol, nenahradil väzbu ani dohľadom probačného a mediáčného úradníka a neprijal ani písomný sľub sťažovateľa. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol (uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 12. júna 2025, pozn.).

5. Podľa súdov aktuálna dôkazná situácia naďalej vypovedá o tom, že sťažovateľ vykonával činnosť spočívajúcu v uzatváraní záväzkových vzťahov so záujemcami o dielo, ktoré ponúkal, pričom ako získal zálohu na vykonanie diela, následne už vo svojej činnosti smerujúcej k dokončeniu diela nepokračoval a prijaté prostriedky nevrátil, čím sa mal na úkor záujemcov obohatiť. Teda, sťažovateľ mal poškodených uviesť do omylu v úmysle zadovážiť si majetkový prospech, čím na ich majetku mala byť spôsobená škoda. Sťažovateľ si mal byť vedomý nepriaznivej finančnej situácie obchodných spoločností, no napriek tomu mal pokračovať v dojednávani ďalších zmlúv o dielo s ďalšími záujemcami. Súd poukázal na 18 dosiaľ vykonaných pojednávaní, kde však zatiaľ došlo len k výsluchu sťažovateľa – teda ešte nebolo prístupné k výsluchu iných subjektov ani k ďalším dôkazným prostriedkom. Konštatoval, že trest, ku ktorému môže viesť trestné stíhanie, nemá vplyv na celkovú prípustnú dĺžku väzby.

6. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby prednesenej 17. januára 2025, súd uviedol, že bol poučený, že toto jeho podanie bude predložené sťažnostnému súdu v rámci rozhodovania o jeho sťažnosti proti uzneseniu o väzbe z 30. decembra 2024, pretože o jeho žiadosti o prepustenie z väzby už bolo v tom čase neprávoplatne rozhodnuté (30. decembra 2025). Pokiaľ ide o jeho žiadosť zo 17. marca 2025, aj v tom čase rozhodoval súd o jeho žiadosti na prepustenie z väzby, a to 14. marca 2025 na základe žiadosti sťažovateľa uvedenej v rámci štúdia spisového materiálu 5. marca 2025. Sťažnostný súd právoplatne rozhodol 24. marca 2025.

7. Podľa súdu nedošlo k žiadnej zmene týkajúcej sa dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keď za určujúce považoval súd správanie sťažovateľa v prípravnom konaní. Konštatoval, že sťažovateľ sa opakovane vyhýbal účasti na úkonoch trestného konania, nepreberal zásielky a dlhodobo sa nezdržoval a nebol zastihnuteľný ani na iných adresách, ktoré uviedol. Dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú podľa súdu u sťažovateľa aj naďalej dané predovšetkým závažnosťou trestnej činnosti, pomermi sťažovateľa, ako aj jeho trestnou minulosťou. Sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu, ktorý je tvorený 89 čiastkovými útokmi, a pokračovacieho zločinu podvodu, ktorý je tvorený 43 čiastkovými útokmi, pričom podozrenie dosiaľ nebolo oslabené.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v prvom rade namieta spôsob, akým súdy vybavili jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. januára 2025 a 17. marca 2025, keď poukázali na to, že žiadosti sa nachádzali v prieskume väzby. Podľa sťažovateľa mal súd reagovať na každú žiadosť osobitne a bez meškania.

9. Sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 175/2025 a skutočnosť, že podľa jeho názoru všeobecné súdy nereflektujú pomer doterajšieho trvania väzby k hroziacemu trestu a nereflektujú ani aktuálny stav samotného meritórneho rozhodovania o vine a treste sťažovateľa. Sťažovateľ bol vo väzbe 2 roky a 11 mesiacov a spodná hranica trestnej sadzby v prípade preukázania viny je 2 roky, resp. môže dôjsť aj k upusteniu od potrestania. Nie je správne dôvodiť sťažovateľovo držanie vo väzbe aj tým, že popiera spáchanie skutku a dokazuje svoju nevinu. Zotrvanie vo väzbe nemožno odôvodňovať ani predchádzajúcimi odsúdeniami.

10. Sťažovateľovi hrozí trest 2 až 8 rokov, pričom konanie je v podstate na začiatku, keď dosiaľ vypovedal k 12 skutkom zo 132, predvolaných má byť ďalších 270 svedkov. Do konca maximálnej lehoty väzby nie je objektívne možné vyniesť rozsudok.

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

##### **III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu:**

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

12. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému uzneseniu okresného súdu opravný prostriedok (sťažnosť), ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa okresným súdom bol v konaní o sťažnosti sťažovateľa krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

##### **III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu:**

13. Ústavný súd ďalej poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 319/2025 zo 17. júla 2025, ktorým ústavný súd konštatoval porušenie práv sťažovateľa väzobnými rozhodnutiami, ktoré časovo predchádzali väzobným rozhodnutiam napadnutým v tomto konaní, a zároveň nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu (čo sa udialo 18. júla 2025, pozn.). Potrebné je uviesť, že tento nález bol vydaný v čase po vydaní napadnutých rozhodnutí, ale pred podaním ústavnej sťažnosti, pričom právnomu zástupcovi sťažovateľa bol tento nález preukázateľne doručený rovnako pred podaním ústavnej sťažnosti (18. júla 2025).

14. V tomto náleze ústavný súd konštatoval, že po takmer troch rokoch trvania väzby nemôže úteková väzba spočívať v skutočnosti ustálenej pri rozhodovaní o vzatí do väzby najmä za situácie, keď útekovú väzbu je v zásade vždy možné nahradiť monitorovacím zariadením na trvalé sledovanie pohybu a pobytu obvineného. Vzhľadom na dlhý čas väzobného stíhania (približne 33 mesiacov) ústavný súd konštatoval aj ústavnú neudržateľnosť preventívnej väzby, pokiaľ táto bola odôvodnená tými istými skutočnosťami bez toho, aby počas väzobného stíhania pribudli ďalšie závažné skutočnosti umocňujúce trvanie väzby. Bolo nevyhnutné, aby sa súdy zaoberali zásadou proporcionality väzobného stíhania k hroziacemu trestu v prípade uznania viny sťažovateľa za situácie, keď je sťažovateľ vo väzbe dlhší čas a hrozí mu trest odňatia slobody so spornou hranicou dva roky. Napokon vzal ústavný súd do úvahy, že stíhaná trestná činnosť nesmeruje proti hodnotám života a zdravia. Pri majetkovej trestnej činnosti samotný charakter nemôže sám osebe zakladať dôvod preventívnej väzby po 33 mesiacoch jej trvania. Rovnako aj pri preventívnej väzbe po takmer trojročnom trvaní je prioritne potrebné uprednostniť alternatívy, ktorým sa krajský súd vyhol. Napokon sa v tomto náleze ústavný súd vyjadril aj k výhradám sťažovateľa týkajúcim sa jeho žiadostí o prepustenie z väzby zo 17. januára 2025 a 17. marca 2025.

15. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu zjavne neopodstatnená, a preto je ju potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Posudzovanú vec totiž možno subsumovať pod výraz „*mootness*“ (pozri Barron, J., Dienes, C. Constitutional Law. 4. vyd., St. Paul 1995, s. 83 – 85), teda možno konštatovať nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (napr. v praxi Spolkového ústavného súdu SRN „*unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit*“; k tomu napr. Schlaich, K., Das Bundesverfassungsgericht. 3. vyd., München 1994, s. 142 – 150). Ide o stav, keď už „spor“ (v tomto prípade samotná väzba sťažovateľa) skončil alebo bol vyriešený inak a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.

17. Námietka porušenia základných práv sa v prípade sťažovateľa posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória aj prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 8. 9. 1999, sp. zn. IV. ÚS 122/99, publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl. alebo uznesenie sp. zn. IV. ÚS 227/17 z 31. 10. 2017, m. m. I. ÚS 146/2022), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľa.

18. Pri posúdení tejto ústavnej sťažnosti vzal pritom ústavný súd do úvahy aj rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (pozri napr. Oravec proti Chorvátsku, č. 51249/11, rozsudok z 11. 7. 2017; m. m. Osmanovič proti Chorvátsku, č. 67604/10, rozsudok zo 6. 11. 2012; m. m. S. T. S. proti Holandsku, č. 277/05, rozsudok zo 7. 6. 2011). Z tejto judikatúry vyplýva, že ústavný prieskum rozhodnutia o väzbe má pre dotknutú osobu význam bez ohľadu na skutočnosť, či väzba stále trvá. Prípadné porušenie ústavou zaručených práv a slobôd osoby, ktorá bola vo väzbe na základe nezákonného rozhodnutia alebo v nej ostala bez rozhodnutia o ponechaní vo väzbe po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, nie je zhojené prepustením z väzby alebo jej prevedením do výkonu trestu. Len samotná skutočnosť, že sťažovateľ už nie je vo väzbe,

teda nemá automaticky a za každých okolností za následok neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti proti takému napadnutému uzneseniu či inému zásahu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky – sp. zn. I. ÚS 1692/19 z 26. 9. 2019, III. ÚS 1919/20 z 20. 10. 2020).

19. Jedným zo základných predpokladov prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je tzv. status „obete“ porušovania ľudských práv a základných slobôd. EŠLP, pokiaľ ide o posudzovanie tohto statusu, poukazuje na čl. 34 dohovoru, podľa ktorého môže EŠLP prijímať sťažnosti podané ktorýmkoľvek jednotlivcom, mimovládnu organizáciou alebo skupinou osôb, ktoré sa považujú za poškodené v dôsledku porušenia práv priznaných dohovorom alebo jeho protokolmi jednou z Vysokých zmluvných strán. V tomto zmysle EŠLP opakovane prízvukuje, že rozhodnutie alebo opatrenie priaznivé pre sťažovateľa v podstate nepostačuje na pozbavenie jeho statusu „obete“ podľa čl. 34 dohovoru, pokiaľ (a) vnútroštátne orgány neuznali, či už výslovne alebo v podstate, porušenie dohovoru a (b) neuskutočnili nápravu (Amuur proti Francúzsku, rozsudok EŠLP z 25. 6. 1996, č. 19776/92, § 36, Dalban proti Rumunsku, rozsudok EŠLP z 28. 9. 1999, č. 28114/95, § 44).

20. V okolnostiach posudzovanej veci vzal ústavný súd do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ bol z väzby prepustený ústavným súdom, a to v dôsledku vyslovenia porušenia práv sťažovateľa v už spomínanom náleze sp. zn. III. ÚS 319/2025. Závery tohto nálezu pritom možno v plnej miere aplikovať aj v posudzovanej veci, pretože odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, ako aj samotná argumentácia sťažovateľa sú v podstatnom totožné.

21. Nálezom sp. zn. III. ÚS 319/2025 bol teda konštatovaný zásah do základného práva sťažovateľa na jeho osobnú slobodu väzbou (prvá podmienka). Sťažovateľovi bolo zároveň za obdobie od nálezom napadnutého rozhodnutia z 24. marca 2025 až do rozhodnutia ústavného súdu 17. júla 2025 priznané finančné zadost'učinenie (5 000 eur) (druhá podmienka), pričom priznané finančné zadost'učinenie reflektovalo aj obdobie od v tejto veci napadnutých rozhodnutí až po prepustenie sťažovateľa na slobodu.

22. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti nebol sťažovateľ v pozícii „obete“ porušovania ľudských práv, a preto bola jeho ústavná sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 26. augusta 2025**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**